

Σεβασμιώτατε·

Ψερόν καθήκον με καλεί στο δύσκολο όσο και λεπτό αυτό θέμα τούτου του διαβήματος. Με όλο τον προσήκοντα σεβασμό αλλά τε και τῆς ἀγάπης φητώ τὴν μακροθυρία ὅσο τε και τὴν προσοχήν διὰ νὰ ἐγγράσω δεδηλωμένες πλέον ἀντικανονικές και ἀποδεδειγμένα αἰρετικές ἐνέργειες ἐκκλησιαστικῶν προσώπων.

Ἐδῶ ἐπιτρέψτε μου νὰ κάνω μία παρέμβασι ἀρκούτως σημαντική δι' ἀποφυγή παρεξηγήσεων. Θεωρῶ ὑμῶς ὡς τὸν κανονικόν ἐπίσκοπο τῆς περιοχῆς Εἰδηροκιάστρου εἰς τὸν ὁποῖον ἔχω τὴν ἀναφορά μου και ὄχι κάποιον ἄλλον, εἰάν ὑπάρχει τοιοῦτος, ἀτυκανονικῶς χειροτονούμενον προσερχόμενον ἐκ τῶν Γ.Ο.Χ. Με ἄλλα λόγια ἢ ἔκκλησία μου εἶναι αὐτὴ εἰς τὴν ὁποία ἐσεῖς ἀνήκετε και ὁ οὐδέτιος ἐπίσκοπος ὡσαύτως κλείνω τὴν παρέμβασι.

Ἐπανερχόμενος, γίνομαι σαφέστερος·

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρσοβιαῖος εἶναι αἰρετικός Προδίδει και ἀσεμνολογεῖ τὰ τιμολῶ τῆς πίστεως μας ἀπὲρ νικανίου γραφῆς. ἔχει προβεί και προβαίνει σὲ δηλώσεις ἀκραικῶν αἰρετικές και δὴ «χυρὴν ἢ κεφαλήν». Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν δά πρέπει ἐσεῖς ὡς ἐπίσκοπος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας νὰ ἐλέγχεται τὸν ἐκπεσόντα Πατριάρχη και τοὺς συν αὐτῶ; Δὲν εἶναι αὐτὸ ἓνα ἔργον, πρωταρχικῆς δά ἔλεγα προτεραιότητας, πού κάμνει χρεία νὰ ἐπιτελεσθῆ ἐπιτακτικῶς; Δὲν δά πρέπει νὰ ἐμφερωσθῆται τὸ ποίμνιον διὰ τοὺς αἰρετίζοντας ποιμένας, ὁποῖοι και ἂν εἶναι οὗτοι, νὰ τοὺς ὀνοματισθῆται και ποῖοι ἀπ' αὐτοὺς ἀνήκουν εἰς βασανιστικὰ σταθμὰ, διὰ νὰ προφυλαχθῆ; και τὸ σπουδαιότερον κατὰ τὸν μέτρο πού ἐπιβάλλουν τὸ κανονικὸ δίκαιο και ἡ ἐκκλησιαστικὴ πράξι εἶναι ἡ παύσις μνηστεύου και διακοπὴ καιδὲ ἐκκλησιαστικῆς καιωνίας με τοὺς καιωνουῦντας αὐτῶ. Μέτρο τὸ ὁποῖο δὲν ἐπραχματοποιήθη μέχρι τοῦδε και διὰ τοῦτο τὰ πράγματα ἔχουν ^{πάρει} ἓνα γρηγορὸν ρυθμὸν κατωφέρειας ἵνα μὴν εἴπω κατὰ τὸν ὁποῖον.

Σεβασμιώτατε·

Με ὄλο τὸ θάρρος και με πνεῦμα εὐπειθείας ἀλλ' ὄχι δουλικότητος· εἰς νῦντε θ' ἀνεχόμεθα αὐτὴ τὴν κατάστασι; Διατί δὲν προβαίνεται εἰς τὴν κανονικὴν ἀτιμετώπισι τοῦ θέματος τῆς παναιρέσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ; Τί τὸ ἐμποδίζει; Τί τὸ κωλύει; «Ἡ μέρα κέκλιεν», δὲν ἀπομένει πλέον ἄλλος χρόνος πρὸς ἀναμονήν. Πρέπει ἀρρενωπὰ ν' ἀντιβρασθῆται κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν πατέρων μας σὲ παρόμοιες περιστάσεις, και ἔσται βέβαιος πὺς ὑπάρχει πολὺς λαός πού τὸ ἀναμένει αὐτὸ μετ' ἀγωνίας και πόδου προσφῶν. και θ' ἀνελευ-

θήσει τούτο τό «λείμμα τῆς χάριτος» τὸν Ποιμένα του ποῦ δὲ ἔχει εἰσελθεῖ ἀπὸ τὴν θύρα καὶ ὄχι ἀλλαχόθεν. Καὶ θ' ἀναβιώσουμε ἡμερῶν ἀρχαίων παλαιόφροντα: ὡς τοῦ Μαξίμου τοῦ ὁμολογητοῦ, Θεοδώρου τοῦ Σταυδίτου, Μάρκου τοῦ Ἐγγενικοῦ, Κολλυβάδων καὶ Φαντάβου. Ἴσως αὐτὰ ἐξηραχρατικά σὴν χθαμαλή καὶ χαλεπή γῆ τῆς Ἑλλάς ποῦ ζοῦμε σήμερον. Ὁχι ὅμως ἀρνοῦμαι νὰ συμβεωνόσω μ' αὐτὸ σκεπτικῶς. Αἰείποτε τό Πνεῦμα εἶναι αὐτό τό ὁποῖο ἐφῆλθε « νικῶν καὶ ἵνα νικήσῃ » κατὰ τὴν ἀσάραβτο ἀνάγκη τῆς ἱστορικῆς ἐκκλησιαστικῆς πραγματικότητος. Καὶ περατώνοντας λιπενίω τὸν λόγο εἰς τὸν τῆς ἐλπίδος καὶ αἰσιοδοξίας λιμένα. Ζητῶ ἵνα εὗρω, αἰτῶ ἵνα μοῦ δοθεῖ καὶ κρούω ἵνα μοῦ ἀνοιχθεῖ.

Διατελῶ ἐν ἀγάπῃ

Οἱ γραφῆς ποῦ ἐχαράχθησαν πάνω εἰς τό χαρτί ἔχουν ἐλατήριο τὴν ἀγωνία ἀλλὰ καὶ τὸν ἱερὰν ἀγαπάστην
Εὐελπιστῶ τὰ κρείττονα
Πάποτε Διαθέσιμος.

Υ.Γ. Ἐκρίθη σκόπιμο νὰ παρατεδοῦν ὠρισμένες παραπομπές ὄχι ὡς ἀγκυροῦντες ἀλλὰ ἐπέχοντες θέσει ὑπομνήματος. Λίαν συντόμως καὶ περιεκτικῶς καταχωροῦμε τὰ κάτωθι πρὸς ἐπίρρησιν τῶν ὡς ἄνω λεχθέντων.

Γράφει ὁ π. Θεόδωρος Ζήσης (Καθηγητῆς τοῦ Ἀριστοτελείου πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης) ἐν Βιβλίῳ του «Κακὴ ὑπακοή καὶ Ἁγία ἀνυπακοή» σελ 20: «δὲν ἀποτελεῖ λοιπὸν δικαιολογία γιὰ κανένα ἐπίσκοπο τό ὅτι ὁ πάπας δὲν πάτησε τό πόδι του σὴν δική του ἐπαρχία ἢ τό παγκόσμιο σύμβουλο ἐκκλησιῶν, ὅτι ὁ ἴδιος δὲν συμπεροσυχρήθηκε μὲ τοὺς παπικούς ἢ τοὺς προτεστάντες. Ἐρ' ὅσον δὲν ἀντέδρασε, δὲν ὡμολόγησε, εἶναι ἐξ' ἴσου συνυπεύθυνος ἐνωμένως σὴν πλάνῃ, καὶ σὴν αἵρεσι τοῦ Οἰκουμηνισμοῦ»

Γράφει ὁ γνωστὸς θεολόγος Νικόλαος Σωτηρόπουλος τῆς ἀδελφότητος Σταυρὸς παιδῶν τοῦ φακαριστοῦ ἡλέου ἐπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Κωνσταντινουπόλεως ἐν περιοδικῷ Σταυρὸς Ἰανουάριος 2013 Ἀρ. Τεύχους 585 σελ 13, 14, 15: «Συχνὰ δὲ ὁ Προκαθήμενος τῆς Ὁρθοδοξίας μὲ τις ἀντροδόξες διδασκαλίας καὶ ἐνέργειες του ἔρχεται σὴν Ἑλλάδα. Καὶ ἀπὸ δὲν φέρει τὴν ὀρθὴν διδασχὴν οἱ ἱεράρχες μας τί ἔπρεπε νὰ κάνουν; Ἐπρεπε νὰ ἐφαρμόσουν τό θεῶνευστο λόγο τοῦ Ἀποστόλου Ἰωάννου καὶ νὰ μὴ τὸν δέχωνται νὰ μὴ τὸν χαιρετίσουν. Ἡ μὲλλον, προτοῦ νὰ ἔλθῃ σὴν Ἑλλάδα, σ υ μ φ ῶ ν ω ς π ρ ὸ ς τ οὺ ς ἱ ε ρ οὺ ς κ α ν ὴ

νες έπρεπε να είχαν η αύσει τό μνημόσυνο του και δι-
ακόψει σχέσεις μαζί του και αυτό δεν δά ήταν σχίσμα, άλλ' ανιστορή
σχίσματος κατά τον Ιεκανόνα της Πρωτοεύτερας Συνόδου» και παρακάτω «λί' αύτες τίς
στάσεις και συμπεριφορές απέναντι αούτου του Πατριάρχη, του Οικουμενιστού, τουτέστι του
παναρετικού και η ανδρησκεία του, δεν εύνονται οι Ίεράρ-
χες; Ασφαλώς εύνονται και έρχονται σε πολύ μεγάλο βαθμό
αφος ε' Απόςτολος Ίωάννης Βεβαιώνει, ότι ο δέχόμενος και χαιρετίσων διδάσκαλο χωρίς
τήν ερθή διδασχί, αιρετικό διδάσκαλο, «κοινωνεί τούς έργους αούτου τούς νο-
νηροίς», χίρεται συμμέτοχος στα πομπρά έργα του και συνεπώς χάνει τή σω-
τηρία και η η χάνει στην κόλαση, όπως εκείνος».

Έγραφε ο άείμνηστος Αύγουστίνος Καντιώτης εις τό Βιβλίο του «Πνευματικά σαλήσφα-
τα Ίορθόδοξου ήμης και εμολοχίας σελ. 74: «Ο ευσεβής λαός κατά τό Κανονικόν Δικαι-
ον, είναι εφρουρός της Ίορθοδοξίας και έχει υποχρέωση οσάκις άρχιερέως
παρεκλίνη εις τών γραμμών της Ίορθοδοξίας και γυ-
μνή τή κεφαλή κερύττη τί ασυμβίβαστον προς τά
παραδέδεχμένα ο λαός αούτος όχι μόνον να διαμαρ-
τύρεται αλλά και να διακόπη τήσαν ηνευβα-
τικήν σχέσιν μετά του αούτω ηώ παρεκτροπέ-
νου άρχιερέως».

Έγραφε ο μακαριστός Μητροπολίτης Τρίκκης και Ετοχών Διονύσιος προς τον
Οικουμενικόν Πατριάρχη κυρό Αθμαχόρα Σεληήμένο εις του περιοδικού Άγιος Βησα-
σαριών τεύχος 1 (2007) σελ 16: «Η πίστις μου ότι η του Έπισκόπου σιωπή επί τών ά-
πασχολούτων τήν Άχίαν ήμών Έπισησών σοβαρωτάτων ήτημάτων δημιουργεί εύνουν
δι' αούτον και αν άκόμη τυγχάνη ούτος ελίχιτος μεταξύ τών αδελφών...»

Γράφει ο γνωστός άρχιμανδρίτης Παύλος Δημητρακόπουλος περιοδ. Κρησίας Φλαμιάτος
τεύχος 03 Ιουλ. Αύχ. 2010 σελ 17: «Με άκουσε ποτέ να διδάσκω κάτι αιρε-
τικό; Σερωτά ο σεβασιώτατος Βεροιός και άπαντά ο Ίδιος) Άχι δεν τον άκουσα άλλ-
λά δεν άρκει αούτο, τό χρέος του δεν φθάνει μέχρι εδώ Οι Άχιοι Πατέρες μας δεν
περιορίζονταν μόνον να μη διδάσχουν κάποια αιρετική διδασκαλία (έν τό έκαναν αούτο
δά ήταν αιρετικοί, δεν δά ήταν άχιοι), αλλά επί ηλέον θεωρούσαν χρέος τους να
να καταπολεμήσουν τίς αιρέσεις. Χάριν αούτου του άχώνος έγραψον άπταιρετικά συγγράμ-
ματα, συηροούσαν συνόδους, όπου αναδημάτησαν τούς αιρετικούς, υπέφεραν έφορίες διωχθείς,

καθαρές, μαρτύρια και αυτόν ακόμη τον θάνατον. Τους αντιαιρετικούς τους λόγους ἀπύδυναν προς ὅλο τὸ λαό, γιατί ἔκριναν ὅτι ὅλοι ἔπρεπε νὰ πληροφορηθοῦν γύρω ἀπὸ τὴν αἵρεση, ἀκόμη καὶ οἱ πλέον ἀγράμματοι που δὲν ἐγνώριζαν θεολογικὴ ὁρολογία» καὶ παρακάτω «Ἄν ὁ Ἐσβαρμιώτατος, κοουκουλώνοντας τὴν αἵρεση ἀπὸ φόβο καὶ δειλία πρὸς τὸ Πατριαρχεῖο, δέλεϊ νὰ πῶς εἰς τὴν κόλαση εἶναι δικαίωμα του. Ἐγὼ δὲν γράσκω νὰ τὸν ἀκολουθῶ. Συμβιβασμούς μὲ τὴν αἵρεση δὲν δέχομαι. Ἄς γνωρίζῃ ὅτι δὲν δὲ παύσω νὰ καταπολεμῶ μέχρι τελευταίου μου ἀναπνοῆς τὴν αἵρεση τοῦ Οἰκουμενικοῦ».

Ἀναφέρομαι ὡς εἰς περισσοῦ εἰς τὸ βιβλίο μνημονεύσεως ἐν τοῖς Διτύχοις τοῦ ὀνόματος τοῦ Πάπα. Ἐνεχίφοντος ὄνομα προείπαμε τὴν ὑπόμνησι καὶ μόνον· στὸν Ὁρθοδ. Τύπο (1.11.1969) περιέχεται ἐπιστολὴ τοῦ μητροφιλαρέτου προκαθρένου τῆς Ὁρθοδ. Ρωσικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἰακωβὸν τῆς Ἑλλην. Ἀρχιεπίσ. Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς ὅπου ἀπερίγραπτα καταγράφει τὸ ἐν λόγῳ βιβλίο. Ἐπὶ τὴν περιοδικὴ ἔκδοσι ὀρωνύμου ἀδελφότητος Λονδίνου «Μέγας Ἀθανάσιος» Σεπτέμβριος 1990 ἀρ. φυλ. 30 ὁ ἡγούμενος τῆς Ἱερῆς Μονῆς Κωνιλουφουσίου Βεβαιώνει τὸ ἴδιον διὰ τὸν Οἰκουμ. Πατριάρχη Δημήτριον. Ἐδῶ καταχωρῶ μόνον τὴν μαρτυρία τοῦ π. Γεωργίου Μεταλληνῶ στο βιβλίο του «Ὁφειλὴ ὀγκύμης» ἐκδ. Ὁρθ. Κυψέλη σελ. 10: «Οἱ θεολογικὰ ἔκφρασηκευμένοι διεξήχον διὰ λόγον οὐνιτικῶς θεοφόμενοι τὸν Πάπα ὡς κανονικὸ ἐπίσκοπον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν «μνημονεύουσαν» πολλοὶ δὲ ἀπὸ αὐτοῦ ἔχουν προχωρήσει στὴν ἔνωση μὲ τὸν παπισμὸν, κοινωνώντας μὲ τοὺς παπιστοὺς, ὅπως ὁμολόγησε ἤδη τὸ 1971 ὁ πατριάρχης Ἀθναχώρας καὶ πειστικὰ ἔχει ὑποστηρίξει σὲ πρόσφατο βιβλίο του ὁ συναδέλφου κ. Ἀθανάσιος Σακαρέλλος».

Ὅλες οἱ μαρτυρίες συκτείνου πρὸς μίαν κατεύθυνση καὶ ἐχρῶνισαν ἐλάχιστες. Τὸ τί δέον γεγεῖναι προκύπτει ἀβίαστα. Δὲν ἦταν ὁ σκοπὸς μου νὰ σὰς διζῶ προσωπικῶς-ἐδῶ νὰ τὸ πῶς - ἔπρεπε ὀρως κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν Πατέρων νὰ ὁμολογηθεῖ ὁ Ἀλήθεια.

Εὐχόμαι ὁ Θεὸς νὰ φωτίσει ὅλους μας
νὰ ποιήσωμεν τὰ προσήκοντα
τὰ ἐχόμενα ἑωτηρίας
Ἄρην

2^{ος} γλ. Ἐάν κάποιος εἰπῇ οἱ ἴδιοι που τὰ γράφουν τὰ ἔπραξαν ἢ τὰ πράττουσι; Θὰ τὸν παροτρύνω εἰς τὸ Ματθ. Κε' 1-3 στίχος, ὅπου καὶ νὰ ἀνατρέξει.